
ПРАВЕДНИКИ

Вечфінська Віра Миколаївна (1919-1970)

Вечфінська Ганна Карлівна (1881-1971)

ВРЯТОВАНІ

Борис, Яків, Сарра (прізвища невідомі)

Волинські Абрам і Белла

В.М. Вечфінська

Провівши на фронт чоловіка Тадеуша Станіславовича, Віра Миколаївна Вечфінська залишилася з дворічним сином Стасиком і свекрухою Ганною Карлівною.

Ввечері 29 вересня до них прийшли сусідські діти – Борис, Яша і Сарра, які жили в будинку навпроти. Вони втекли з колони, що йшла до Бабиного Яру, і просили їх заховати. Віра Миколаївна дружила з єврейськими сім'ями, володіла єврейською мовою. Сусід-єврей навчив її шити, що у війну їй стало в нагоді: вона шила валянки, фуфайки, плаття і міняла їх на продукти в Києві і селах.

Борю, Яшу і Сарру Вечфінські ховали всі два роки окупації. Розташування квартири допомагало в цьому. Сусідів в будинку залишилися мало – багато хто переселився на інші вулиці, в порожні квартири. Поряд – зруйнований Хрещатик. Вікна квартири виходили на вулицю і в двір. Під нею знаходилися покинуті господарські приміщення з декількома входами. Вдень діти перебували в підвалі під замком, куди їм приносили їжу, а на ніч їх забирали до квартири. Помічником і зв'язковою була бабуся Ганна Карлівна. Вона стежила за двором і вулицею, ходила на базар продавати речі і міняти їх на продукти. Віра Миколаївна готувала на всю сім'ю, сама пекла хліб. Двічі вона потрапляла на базарі в облогу, але їй вдавалося втекти.

У перші дні окупації вона ховала у себе в квартирі подружжя Абрама і Беллу Волинських. 29 вересня вони загинули в Бабиному Яру.

Після війни Віра Миколаївна працювала різноробом. Ганна Карлівна була домогосподаркою. Врятовані – Борис, Яша і Сарра – часто приходили до Вечфінських. Так було до 1953 року, потім сліди їх загубилися. На жаль, син Віри Миколаївни – Станіслав Тадеушович не запам'ятав прізвищ врятованих.

Вірі Миколаївні і Ганні Карлівні Вечфінським 1996 року посмертно присвоєно звання «Праведник Бабиного Яру».